

ματισθέντος εις εὐβολεύω κατά τὰ συνών. εις - εὖω ρήματα. Ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾷ 20 (1908) 103. Ἡ μετοχ. βολευάμενος κατά τὰς εις - άμενος ἀρχαιοῦθεν κληρονομηθεύσας μετοχάς.

Α) Κυριολ. 1) Τοποθετῶ, βάλλω ἓνα πράγμα εις τὴν προσήκουσαν θέσιν, τακτοποιῶ κοιν.: Βολεύω τὰ ζῶα - τὰ πράγματα - τὰ φορέματα κττ. Βρῆκα σπῖτι καὶ βολεύτηκα καλὰ κοιν. Δὲν ἔχον τόπον νὰ βουλέψω τὰ τσ'καλουδάδακα Ἰμβρ. Ὁ νῆος ἔτανε βολεμένες, ὅπου βολεύ'νε τὰ λείψανα, τοαὶ κατὰ τὸ τσεφάλ' του ἔτανε ἀναμμένες λαμπάδες τσ' ἔτσαιε λ'βάβ' Σκῦρ. 2) Τοποθετῶ κατὰ μέρος, ἀποκρύπτω Εὐβ. (Ἀκρ.): Βουλεύον τὰ λιφτά. Ἐχον βουλιμένον τοῦ μέλ'. 3) Φέρω εις αἴσιον πέρας, διεκπεραιώνω κοιν.: Βολεύω τὴ δουλειά μου. 4) Ἐξοικονομῶ κοιν.: Τὰ βόλεψα (ἐνν. τὰ πράγματα). 5) Διευθετῶ πολλαχ.: Φρ. Βολεύω τὸ σκοινί (τὸ περιτυλίσσω εις σχῆμα σπείρας) Ναύστ. Βολεύω τοὺς θάλασσες (διὰ καταλήλου πηδαλιουχίσεως τῆς λέμβου ἀποτρέπω τὰ κύματα νὰ εἰσέλθουν εις αὐτήν) Μύκ. || Παροιμ. φρ.

Ποῦ βρίσκει καὶ βολεύεται | τύφλα του ποῦ παρρεύεται (ἐπὶ τοῦ ἐπιτυχάνοντος εις τὸν ἐπιδιωκόμενον σκοπὸν χωρὶς νὰ ἀναλάβῃ ὑποχρεώσεις) Νάξ. (Ἀπύρανθ.) 4) Διορθώνω, ἐπισκευάζω πολλαχ.: Βολεύω τὸ σπῖτι νὰ μὴ χαλάσῃ. Δὲν τὸν βόλεψαν τὸ δρόμο καὶ χάλασε ὁλότελα. 5) Προετοιμάζω, εὐπρεπίζω σύνθη.: Βολεύω τὸ παιδί γὰρ νὰ πάῃ 'ς τὸ σχολεῖο. Πρέπει νὰ βολευτῶ λιγάκι γὰρ νὰ βγῶ ἔξω. 6) Συμβιβάζω τὰ διεστῶτα, συμφιλιώνω Σῦρ. Χίος κ. ἀ. — Λεξ. Δημητρ. 7) Φιλεύω, φιλοξενῶ Πελοπν. (Ἀνδρίτσ.) Σίφν.: Βολεύω τὰ παιδιὰ Σίφν. Ἄστε ἐκεῖ, καὶ θὰ σὲ μπολέψουν Ἀνδρίτσ. 8) Ἀπροσ. ἐνεργ. καὶ μέσ. ἔρχεται βολικά, εἶναι εὐκόλον, εὐχερὲς Μακεδ. (Θεσσαλον.) Νάξ. (Μον.) Σίφν. κ. ἀ.: Ἐν μοῦ βολεύγει Σίφν. Δὲ μοῦ βολεύεται νὰ τὸ πῶ Μον. 9) Ἀμτβ. στρέφομαι Σκῦρ.: Βόλεψε! (παρόρμησις πρὸς ἀροτριώνας βοῦς νὰ κάμουν στροφὴν κατὰ τὴν ἄροσιν).

Β) Μεταφ. 1) Διορθώνω, σωφρονίζω διὰ πειθοῦς ἢ τιμωρίας πολλαχ.: Ξέρει νὰ βολεύῃ τὰ παιδιὰ του. 2) Ὑπανδρεύω πολλαχ.: Τὰ βόλεψε ὅλα τὰ κορίτσια του. 3) Μοιχεύω Πάρ. Χίος κ. ἀ. — Λεξ. Δημητρ.: Ἡ δεῖνα βολεύεται μ' ὅποιον τύχη Λεξ. Δημητρ. 4) Ὁδηγῶ, καθοδηγῶ Σῦρ.: Νὰ σᾶσε βολέψω ἐγὼ νὰ πάτε.

Γ) Μετοχ. 1) Δυνατός, ἐφικτός Ζάκ.: Ἄσμ.

Νὰ 'ταν τὸ βολευάμενο, νὰ 'ρχόταν ἡ κυρά μου, ν' ἀφήσῃ τ' ἀδελφάκια τση, νὰ 'ρθῇ 'ς τὴν ἀγκαλιά μου.

II) Ὁ προσβεβλημένος ὑπὸ νόσου, ἐπὶ ζῶων (ἢ σημ. κατ' ἀντίφρασιν) Νάξ. (Φιλότ.): Ἀβολεμένο ζῷ.

βολεύω (II) Κύθν.

Ἐκ τοῦ οὖσ. βολή (I).

Ἀφίνω τὸ ποῖμνιον νὰ βόσκη εις τόπον ὠρισμένον διὰ νομῆν.

βολή (I) ἢ, λόγ. κοιν. καὶ δημῶδ. Βιθυν. Θράκ. Καππ. (Σίλ.) Κέως Κύθν. Λευκ. Πάρ. Προπ. (Ἀρτάκ. Κύζ.) Σίφν. — Λεξ. Βυζ. Βλαστ. 310 Πρω. Δημητρ. βουλή Θεσσ. (Ζαγορ.) Μακεδ. (Χαλκιδ.)

Τὸ ἀρχ. οὖσ. βολή = ρίψιμον ἢ κτύπημα πολεμικοῦ ὅπλου.

1) Ρίψιμον λίθου χειροπληθοῦς κττ. Λευκ. 2) Εἰς τὴν στρατιωτικὴν γλῶσσαν ρίψιμον σφαίρας πυροβόλου ὅπλου λόγ. κοιν.: Βολή πυροβολικοῦ. Ἐχουνε βολή οἱ στρατιῶτες. 3) Ἀπόστασις ἢ ἔκτασις γῆς κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον ὠρισμένη λόγ. κοιν. καὶ δημῶδ. Λευκ. Μα-

κεδ. (Χαλκιδ.) Σίφν. — Λεξ. Βυζ. Βλαστ. 310: Φτάνω σὲ ἀπόστασι βολῆς λόγ. κοιν. Μὰ βολή τόπος Λευκ. 2) Ἡ βολή τῶν δικτύων εις τὴν θάλασσαν πρὸς ἀλιεῖαν Βιθυν. Θεσσ. (Ζαγορ.) Θράκ. Πάρ. Προπ. (Ἀρτάκ.) — Λεξ. Βυζ. Βλαστ. 310 Πρω. Δημητρ. 3) Τὸ μέρος ὅπου συνήθως ἀθροίζονται οἱ ἰχθύες Προπ. (Κύζ.) 4) Συνάντησις Καππ. (Σίλ.) 5) Ἡ ὁδοντοφυΐα ἰδίᾳ ἢ δευτέρα μετὰ τὴν πτώσιν τῶν πρώτων ὁδόντων Λεξ. Δημητρ.: Πονᾷ τὸ παιδί ἀπὸ τῆς βολῆς. 6) Τόπος συνήθως χέρσος κατὰλληλος ἢ ὠρισμένος πρὸς νομῆν Κύθν. Πάρ. Σίφν.: Θὰ τὸ ξαπολύσωμε τὸ ζωντανὸ 'ς τὴν βολή του Σίφν. 7) Τὸ μέρος ὅπου ἔχει τις κτήματα καὶ ὅπου συχνάζει Σίφν.

8) Ἀγροτικὴ ἰδιοκτησία περιφρακτοῦ Κύθν. 9) Τὸ δικαίωμα τῆς νομῆς, τὸ ὅποιον ἔχει τις εις κτήμα ἀνήκον εις ἄλλον ἔχοντα καὶ τὸ δικαίωμα τῆς ἐπικαρπίας Κέως.

βολή (II) ἢ, κοιν. βουλή βόρ. ἰδιώμ. ὅλη Κάρπ. βόλ' Μακεδ. (Χαλκιδ.)

Ἐκ τοῦ ρ. βολεύω (I).

1) Εὐκολία, εὐχέρεια κοιν.: Ἐχω βολή. Βρίσκω βολή. Χάνω τὴ βολή μου κοιν. || Φρ. Μὲ τὴ βολή μου (ἄνευ σπουδῆς, μὲ τὴν ἡσυχίαν μου) σύνθη. Δὲ μοῦ 'ρχιτ' 'ς τὴ βουλή (δὲν τολμῶ) Λέσβ. 2) Εὐκαιρία Σέριφ. Σκῦρ.: Ἄν βρῆς βολή, πῆς το του Σκῦρ. 3) Ἡ κατάλληλος θέσις πράγματός τινος κοιν.: Βρῆκα τὴ βολή του. Ἐχασα τὴ βολή του. 4) Τόπος ἐλεύθερος διὰ νὰ βολευθῇ τις Εὐβ. (Ἀκρ.): Δὲ βρίσκου βουλή νὰ κάτσω. 5) Κατάστασις κανονικὴ, συνήθεια Θήρ. Σέριφ. κ. ἀ.: Ἡ βολή μου εἶναι νὰ κοιμᾶμαι ἀνάσκελα Θήρ. Πολλὰ βόδια ἔχουνε βολή (δηλ. προτιμοῦν εις τὸν ζυγὸν νὰ ζευγνύωνται ἢ μόνον δεξιὰ ἢ μόνον ἀριστερὰ) Σέριφ. 6) Ἡ κυρία ἢ καὶ καλυτέρα ὄψις πράγματός τινος, συνήθως ἐπὶ ὑφασμάτων καὶ ἐνδυμάτων Θράκ. (Τσακίλ.) Κάρπ. Μακεδ. (Χαλκιδ.) Νάξ. (Ἀπύρανθ. Γαλανᾷδ. Δαμαρ.) Πελοπν. (Λακων.) Σίφν. Σκῦρ. κ. ἀ.: Τὸ παννὶ ἔχ' βολή κ' ἀνὰ ποδ' Τσακίλ. Ἡ βολή του 'ναι, ὅχι ἡ ἀνάποδη Ἀπύρανθ. Βάνω τὸ κουμάσι ἀ τὴ βολή (κουμάσι = ὑφασμα) αὐτόθ. Δὲ ἤβαλε τὸ πονκάμισό του ἀπὸ τῆς βολῆς, μόνο τὸ 'βαλε ἀπὸ τὴν ἀξανάστροφη Δαμαρ. Τοῦ φόρισα τοῦ πονκάμισου ἀπ' τὴ βόλ' Χαλκιδ. || Φρ. Τὸνε ξέρω μόνε ἀπ' τὴ βολή (γνωρίζω μόνον τὴν καλὴν του διάθεσιν) Τσακίλ. Ἀ τὴ βολή (κατ' ἀντίφρ. = ἀπὸ τὴν κακὴν ὄψιν, οἶον: τὸν ξέρω ἀ τὴ βολή του, τὸν ἔμαθα ἀ τὴ βολή του, συνών. φρ. ἀπὸ τὴν καλή, δι' ἣν ἰδ. καλὸς) Ἀπύρανθ. || Παροιμ. φρ. Δὲν ἔχει μήτε βολή μήτε ξανάστροφη (ἐπὶ ἀνθρώπου δυστρόπου, μεθ' οὗ εἶναι ἀδύνατον νὰ συνεννοηθῇ τις) Λακων.

Δὲν εὐρίσκει' ἢ ὁλὴ του | μίτ' ἢ καλὴ μήτ' ἢ κακὴ του (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Κάρπ. Ἀντίθ. ἀνάποδη, δι' ὃ ἰδ. ἀνάποδος **A 1 β**, ξανάστροφη, δι' ὃ ἰδ. ξανάστροφος. 7) Διάθεσις Νάξ. (Γαλανᾷδ.): Φρ. Εἶναι τῆς καλῆς βολῆς (εἶναι καλόβολος, καλόγνωμος). 8) Τάξις, ἀρμονία Κρήτ. Λέσβ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Σέριφ.: Ξέρω τὴ βολή τοῦ σπιτιοῦ μου Κρήτ. Ἀβουλον σπῖτ', χουρὶς βουλή, χουρὶς φ'κουτσουργὸ Λέσβ. 9) Σειρὰ Λήμν. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Χίος κ. ἀ.: Δὲ ξέρων νὰ τοῦ πῶ μὴ τ' βουλή τ' Λήμν. || Φρ. Ἀπὸ βολῆς (κατὰ σειράν, ἄνευ διαλογῆς, οἶον: Μαζώνω τὰ φασόλια ἀπὸ βολῆς Ἀπύρανθ. Βάνω ἀπὸ βολῆς τὰ καλάμια αὐτόθ. Μάζεψα τὰ λεμόνια - πούλησα τὰ μῆλα ἀπὸ βολῆς Χίος κττ.) 10) Ἀναγκαῖον οἰκιακὸν σκεῦος ἢ ἐπιπλόν Χίος: Ἐχω ὅλες τοὺς βολές μου. 11) Κατὰ πληθ., εὐμάρεια Χίος — Λεξ. Βλαστ. 502: Ἐχάσαμε τοὺς βολές μας Χίος Ἐχει ὅλες τοὺς βολές του Λεξ. Βλαστ.



άν. VIII) Ἀρχὴ Σέριφ. : Ἡ βάρκα θέλει ἀπὸ βάρκας (ἔχει ἀνάγκη ἀνακαινίσεως ἐξ ἀρχῆς). Συνών. βόλις A XIII.

- βολητὸς κατάλ. παραγωγικὴ πολλαχ. - βολητὸ πολλαχ.

Ἀπεχωρίσθη ἐξ οὐσιαστικῶν παραγῶγων ἀπὸ ρήματα - βολῶ, ὡς ἀφροβολῶ - ἀφροβολητός, ἀστραβολῶ - ἀστροποβολητός, πετροβολῶ - πετροβολητός κτ.

Δι' αὐτῆς σχηματίζονται οὐσιαστικά ἐξ οὐσιαστικῶν δηλοῦντα πλησμονὴν τοῦ πρωτοτύπου, οἷον: πόδι - ποδοβολητός καὶ ποδοβολητό (θόρυβος πολλῶν ποδῶν, ἥτοι πολλῶν ἀνθρώπων ἢ ζώων βαδιζόντων συνήθως ταχέως) κτ.

- βόλι κατάλ. παραγωγικὴ πολλαχ. - βολὸ ἐνιαχ. - βόλιν ἐνιαχ. - βολο πολλαχ.

Ἐκ παλαιῶν εἰς - ιον οὐσιαστικῶν σημασίας περιεκτικῆς, οἷον: σιτοβόλιον, σταφυλοβόλιον, τυροβόλιον κτ. ἀπεχωρίσθη τὸ - βολγὸ - βόλιν - βόλι ὡς ἰδίᾳ παραγωγικὴ κατάληξις. Τὸ - βολο οὐχὶ ἐξ ἀμέσου μεταπλασμοῦ τοῦ - βόλι, ἀλλ' ἐκ τῶν παραγῶγων, ἅτινα μετεπλάσθησαν κατ' ἀναλογίαν τῶν συνθέτων εἰς - ι καὶ - ο οὐδετέρων οὐσιαστικῶν, οἷον: ἀποπαίδι καὶ ἀπόπαιδο, ἀρχοντοπούλλι καὶ ἀρχοντόπουλλο, παραθύρι καὶ παράθυρο, περὶ ὧν ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 2, 171 κέξ.

Δι' αὐτῆς σχηματίζονται οὐσιαστικά ἐξ οὐσιαστικῶν, ἐνίοτε καὶ ἐξ ἐπιθέτων, δηλοῦντα πλησμονὴν τοῦ πρωτοτύπου, οἷον: ἀθράκι - ἀθρακοβόλι, ἀλάτι - ἀλατοβόλι, ἄνεμος - ἀνεμοβόλι καὶ ἀνέμη - ἀνεμοβόλι, ἀνοιγούρι - ἀνοιγοροβόλι, ἀπόκρισι - ἀποκρισοβόλι, ἀποχτενίδι - ἀποχτενιδοβόλι, ἀσκημος - ἀσκημοβόλι, χτήνος - χτηνοβόλιν κτ. καὶ γαιδούρι - γαιδουρόβολο, γυναῖκα - γυναικοβολγὸ καὶ γυναικόβολο, χαλάζι - χαλαζόβολο κτ.

βόλι τό, βόλγο Κεφαλλ. βόλιν Πόντ. (Οἶν.) βόλι κοιν. βόλ' βόρ. ἰδιώμ. βουλί Στερελλ. Τήν. β'λι Τήν. σβόλι Πελοπ. (Ἀνδροῦς. Δημητσάν. Καλάμ.) κ.ά. σβόλ' Ἡπ. Μακεδ. (Βελβ. Φλόρ.) Στερελλ. (Ἀμφ.) σβολί Κεφαλλ. Μακεδ. (Θεσσαλον.) Πελοπ. (Αἶγ. Γέρμ.) Στερελλ. (Ἀμφ.) σβουλί Πελοπ. (Κίτ. Μάν.) ζιβόλι Τσακων. ζιβόλι Τσακων.

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐς. βόλιον = κύβος. Τὸ ζιβόλι ἐκ τοῦ σβόλι κατ' ἀνάπτυξιν τοῦ συνοδίτου φθόγγου ι.

1) Σφαῖρα ἐκ λίθου ἢ σιδήρου χρησιμοποιοῦμένη εἰς τὴν σφαιροβολίαν πολλαχ.: Παίζω - ρίχνω βόλι. β) Πράγμα σφαιρικὸν ἢ παραπλησίον σχήματος πολλαχ. καὶ Τσακων.: Ἐνα σβόλι τυρὶ Ἀνδροῦς. Δημητσάν. Καλάμ. Ἐνα σβολί ζάχαρι Αἶγ. Κεφαλλ. Συνών. βολάρι.

γ) Μετων. ἄνθρωπος, μικρόσωμος Μακεδ. (Θεσσαλον.) Πβ. βολάκος. 2) Σφαῖρα μικρὰ ἐξ ὑάλου ἢ ἄλλης ὕλης, διὰ τῆς ὁποίας παίζουν οἱ παῖδες πολλαχ.: Φρ. Παίζω τὰ βόλια (παίζω τὴν παιδιὰν τῶν πεντοβόλων) πολλαχ. Συνών. ἀλεκατριδα. Ὑπὸ τὸν τύπ. βόλγο τῆς μάντρας, ὁ πρῶτος λίθος τῆς παιδιᾶς τῶν πεντοβόλων, βόλγο τοῦ κούκου, ὁ δεύτερος λίθος καὶ βόλγο τῶν πουλλιῶνε, ὁ τρίτος λίθος Κεφαλλ. β) Τὸ βλήμα παντὸς πυροβόλου ὄπλου κοιν.: Ἐνα βόλι τὸν χτύπησε 'ς τὸ στήθος. Τὸν ἔφαγε τὸ βόλι. Σφύριξε 'ς τ' ἀπτί μου τὸ βόλι. Πέφτουν βροχὴ τὰ βόλια κοιν. || Φρ. Κακὸ βόλι (ἀποτελεσματικόν, θανατηφόρον) πολλαχ. Φυτεύω βόλι (πληγώνω) Λεξ. Βλαστ. 341 Ποτίζω βόλια (στενοχωρῶ, λυπῶ, συνών. φρ. ποτίζω

φαρμάκια) Πελοπ. (Καλάβρυτ.) Τοῦ Θεοῦ τὸ βόλι (ὁ κεραυνὸς) ΜΛελέκ. Ἐπιδόρπ. 207 Ἐνα βόλι μακρὰ (εἰς ἀπόστασιν βολῆς πυροβόλου ὄπλου, συνών. φρ. μὰ του φεκεὰ μακρὰ) Α' Εφταλ. Μαζώχτρ. 118 Τὴν ἔκαμι βόλ' (ἔφαγε κατὰ κόρον, ὥστε ἐξωγκώθη ἡ κοιλία του ὡς σφαῖρα, συνών. φρ. τὴν ἔκαμε τόπι) Στερελλ. (Δεσφ.) Τὰ σκάγια πάνε βόλι (συγκεντρωμένα ὡς ἓνα βλήμα) Πελοπ. (Καρυὰ Κορινθ.) || Παροιμ. φρ. Τὸ βόλι μέρες δὲν κόβει (ἐπὶ τοῦ φυλαττομένου ὑπὸ τῆς τύχης) Πελοπ. (Λακων.) || Παροιμ.

Ἄλλου βροντοῦν οἱ κανονεὲς κὲ ἄλλου χτυποῦν τὰ βόλια (ὅταν ἄλλος πταῖη καὶ ἄλλος τιμωρῆται) Λακων. || Γνωμ. Καλύτερα νὰ σὲ περάσῃ βόλι παρὰ κατάρα, τὸ βόλι φεύγει κ' ἡ κατάρα μένει Αἶγιν. γ) Ἡ ἱρις τοῦ ὀφθαλμοῦ Θράκ.: Τὸ βόλ' τοῦ ματιοῦ. 3) Παραθαλασσία ψήφος Ζάκ. Θράκ. Κύθηρ. Κύθν. Τήν. Χίος κ.ά. Συνών. βολάκι 2, βότσαλο. 4) Λίθος σφαιρικὸς χρησιμεύων εἰς θραῦσιν σκληρῶν πραγμάτων Ἴων. (Κρήν.) Τήν. 5) Ὁ κόπανος τοῦ ἰγδίου Μεγίστ. Συνών. βόλος A 12, γουδοχέρι. 6) Τὸ πληκτρὸν κώδωνος Πάρ. Συνών. βαρίδι 3. 7) Τὸ κινητὸν ἀντίβαρον τοῦ ζυγοῦ Κρήτ. Συνών. βαρίδι 1. β) Πληθ., οἱ ὄρχεις Χίος. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀρχίδι 1, ἔτι δὲ βαρίδι 1 δ. 8) Μέγας κύλινδρος ἐκ λίθου, διὰ τοῦ ὁποίου ἰσοπεδῶνουν καὶ στρώνουν τὰς χωματοσκεπεῖς στέγας διὰ νὰ καταστοῦν ἀδιαπέραστοι ὑπὸ τῆς βροχῆς Ἀνδρ. 9) Ὁ ἀλέτης λίθος τοῦ μύλου ἢ τοῦ ἐλαιοτριβείου Ἀνδρ. Εὔβ. (Κάρυστ. Πλατανιστ.) 10) Σιδηρὰ σφαῖρα, ἐπὶ τῆς ὁποίας περιστρέφεται τὸ κεντρὶ τῆς φτερωτῆς τοῦ ὕδρομύλου Πελοπ. (Βούρβουρ.) XI) Κέρδος ἀνέλπιστον, εὖρημα Πόντ. (Οἶν.)

Ἡ λ. κατὰ πληθ. Βόλια ὡς τοπων. Εὔβ. Ἡπ. Μῆλ. Πβ. βόλος.

βολιάζω (I) κοιν. βουλιάζου βόρ. ἰδιώμ. βολγιάζω Ρόδ. βολγάν-νον Λυκ. (Λιβύσσ.) σβολιάζω πολλαχ. Ἐκ τοῦ οὐς. βόλος, παρ' ὃ καὶ σβόλος, ὅθεν ὁ τύπ. σβολιάζω.

1) Βολιάζω A 1, ὃ ἰδ., Νάξ. Χάλκ.—Λεξ. Ἐλευθεροῦδ. Πρω. Δημητρ. 2) Πλήττω τὴν θάλασσαν μετὰ τὴν βολαχτήραν ἢ ρίπτω λίθους περὶ τὰ δίκτυα διὰ νὰ πτοηθοῦν οἱ ἰχθύες καὶ νὰ ἐμπέσουν εἰς αὐτὰ Κάρπ. Χάλκ.—Λεξ. Δημητρ. 3) Μεταβάλλομαι εἰς θρόμβους κοιν.: Βόλιασε ἡ ζύμη—ἡ σούπα κτ. Βόλιασαν τὰ μακαρόνια κοιν. β) Σχηματοποιῶμαι εἰς βόλον Ἀμοργ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) κ.ά.: Ἡρχεψε νὰ βολιάζῃ τὸ βυζὶ τοῦ κοριτομοῦ Ἀπύρανθ. 4) Μετοχ. βολιασμένος, ὥριμος Χίος: Σῦκα βολιασμένα.

βολιάζω (II) Κεφαλλ. Λευκ. κ.ά. βουλιάζου Λέσβ. Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. βόλι.

1) Ρίπτω κατὰ τινος λίθους, λιθοβολῶ Κεφαλλ. Λευκ. κ.ά. Συνών. βολαδγιάζω, πετροβολῶ. 2) Τραυματίζω διὰ σφαίρας Στερελλ. (Αἰτωλ.) 3) Πληγώνω ἠθικῶς, στενοχωρῶ, λυπῶ Στερελλ. (Αἰτωλ.): Τοῦν βόλιασι μὴ τὰ λόγια π' τοῦ 'πι. Καὶ ἀμτβ. στενοχωροῦμαι, λυποῦμαι Λέσβ.: Βόλιασι ἡ καρδιά μ'—ἡ ψή μ'.

βολιάς ὁ, ἀμάρι. σβολιάς Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ οὐς. βόλι ἢ βόλος, παρ' ὃ καὶ σβόλος, καὶ τῆς παραγωγικῆς κατάλ. - γας.

Σωρὸς λίθων. Πβ. βολακγας.

